

Arrest

nr. 136 860 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2014.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 26 560 van 28 april 2009 omdat zijn asielrelaas, met name zijn beweerde afkomst uit Tibet en de problemen die hij daar zij hebben gekend, ongeloofwaardig en bedrieglijk is.

1.2. Uit de bestreden beslissing d.d. 30 juli 2014 blijkt dat verzoeker bij zijn huidige tweede asielaanvraag de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw werden geweigerd omdat hij nog steeds niet aannemelijk maakt uit Tibet, Volksrepubliek China (VRC) afkomstig te zijn, hij zijn in het kader van huidige asielaanvraag aangehaalde problemen (derhalve) evenmin aannemelijk maakt, en hij, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Tibet, geen correct zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie, wat er toe leidt dat/waardoor hij de door hem aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige en concrete poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoekers huidig betoog dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en het gehoor bij het Commissariaat-generaal veel uitgebreider en dit voor verwarring kan zorgen, is niet relevant en ter zake allerminst ernstig aangezien de in de bestreden beslissing opgesomde contradicties alle betrekking hebben op tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen (afgelegd) tijdens zijn opeenvolgende gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Voorts is het zeer opmerkelijk en bevreemdend dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift steeds over Nepal spreekt als zijnde zijn land van herkomst, daar waar hij eerder/voorheen steeds verklaarde afkomstig te zijn uit en problemen te kennen in Tibet (VRC). Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde attest van het "Office of The Mulpani Village Development Committee" d.d. 21 augustus 2014 wijzigt niets aan het voorgaande en vermag geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Het betreft geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2014, voert verzoekende partij aan dat het altijd over hetzelfde gaat en dat zij wel degelijk getracht heeft om haar identiteit aan te tonen, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoekende partij wijst erop dat er geen twijfel is over haar afkomst uit Tibet. Verzoekende partij preciseert dat zij 10-11 jaar was toen zij vluchtte uit haar land van herkomst, naar India en Nepal waar zij studeerde. Verzoekende partij vervolgt dat haar echtgenote en dochter eerst in Nepal waren maar nu in Tibet verblijven en dat zij nu vast zit om contacten te leggen. Verzoekende partij wijst er op dat zij in België is sinds 2005. Toen werden alle Tibetanen door de commissaris-generaal erkend, zodat verzoekende partij niet begrijpt waarom zij niet erkend wordt als vluchteling of waarom haar niet minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

4.2. Waar verzoekende partij volhardt uit Tibet afkomstig te zijn en preciseert dat zij 10-11 jaar was toen zij vluchtte uit haar land van herkomst, verwijst de Raad naar zijn met kracht van gewijsde bekleedde arrest nr. 26 560 van 28 april 2009 waarbij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij geweigerd werd omdat haar asielrelaas, met name haar beweerde afkomst uit Tibet en de problemen die zij daar zou hebben gekend, ongeloofwaardig en bedrieglijk zijn. Zo wordt in voormeld arrest als volgt geoordeeld: *“(…)De motivering van de bestreden beslissing moet als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de Commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De Commissaris-generaal kwam tot de vaststelling dat verzoekers beweerde Chinese nationaliteit ongeloofwaardig is. Hij stelde dit vast wegens een onverklaarbaar gebrekkige kennis van de Chinese taal, van de Chinese identiteitsdocumenten, en van de Tibetaanse geografie. Daar kwam nog bij dat verzoeker zijn beweerde Chinese nationaliteit niet kon staven met enig document. Deze vaststellingen blijken allen duidelijk uit het administratieve dossier.*

Verzoekers kritiek op de motieven kan de Raad niet overtuigen. Zijn stelling dat 95 % van de mensen in zijn regio enkel Tibetaans spreken is een blote bewering die hij niet staft met enig begin van bewijs. Bovendien is het in tegenspraak met wat algemeen gekend is, namelijk dat het district Kyirong één van de meest gesiniciseerde streken van Tibet is, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld. Bovendien kon verzoeker zijn beweerde afkomst uit Tibet evenmin aantonen aan de hand van een Chinees identiteitsbewijs. Het bewijs van identiteit en afkomst is nochtans een essentieel element in iedere procedure. De medewerkingsplicht die op verzoeker rust brengt met zich mee dat hij gehouden is alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de nationaliteit of de identiteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot verzoekers asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Verzoeker brengt hiertegen in dat hij wel degelijk pogingen ondernam, wat hij wenst te staven met een brief van zijn broer. Deze uitleg kan de Raad geenszins overtuigen. De brief betreft een gesolliciteerd document van een familielid, wat uiteraard geen bewijs kan vormen voor verzoekers Chinese nationaliteit. Bovendien meende verzoeker dat de Chinese identiteitsbewijzen in Tibet in het Tibetaans zijn opgesteld en volgens de Tibetaanse kalender, wat in flagrante tegenspraak is met informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Het vermoeden rijst dus dat verzoeker nooit een Chinees identiteitsbewijs heeft gezien, laat staan dat hij er ooit één heeft gehad. Op basis van het geheel van bovenstaande motieven sluit de Raad zich aan bij de vaststelling van bedrieglijkheid van verzoekers verklaringen afkomstig te zijn uit het district Kyirong, Tibet. Aangezien verzoekers asielmotieven volledig samenhangen met zijn afkomst uit Tibet en zijn problemen zich daar situeren, komt onvermijdelijk het ganse asielrelaas in een bedrieglijk daglicht te staan.(…)”

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekende partij slaagt er in het kader van haar tweede asielaanvraag nog steeds niet in haar afkomst uit Tibet, VRC, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing aangaande de door haar neergelegde documenten ter staving van haar afkomst het volgende opgemerkt: *“Over het attest van het Comité van de Communistische Partij van de gemeente Jilong (Kyirong) merk ik op dat het enkel een kopie is. Kopieën hebben geen bewijswaarde want ze kunnen immers door knip- en plakwerk gemakkelijk worden vervalst. Verder merk ik er over op dat u verklaarde dat het is uitgereikt door het stadhuis van het district Kyirong (CGVSz p. 6). De hoofding van het briefpapier is echter van het Comité van de Communistische Partij van de gemeente Jilong (Kyirong). Voorst stel ik vast dat uw beide groene boekjes stellen dat u in Nepal bent geboren, meer bepaald in Kathmandu. U verklaarde dat er fout in staat dat u in Nepal bent geboren, dat u praatte met de Tibetaanse eerste minister en dat die dat ging oplossen (CGVSz pp. 2, 7). Dat die gegevens foutief zijn, is echter een blote bewering. U legt daar immers geen enkel begin van bewijs van neer noch van het feit dat u wel in Tibet, VRC zou zijn geboren. Ook het attest van de “Snow Lion foundation” staft niet dat u afkomstig bent uit Tibet, VRC. De de kopie van uw schoolresultaten van een Nepalese school en het attest van het Bureau van Tibet Brussel staven dit evenmin. Over de kopie van de foto van uw partner en kind in Tibet merk ik op dat het niet duidelijk is waar hij de foto is genomen en dat niet vast staat wie de personen zijn die op deze foto staan. U legt ook geen enkel begin van bewijs neer dat u in Tibet een kind hebt.”*

Verder wordt vastgesteld dat verzoekende partij tijdens de opeenvolgende gehoren tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag evenmin eensluidende verklaringen heeft afgelegd over haar verblijf in Tibet na haar terugkeer.

Zoals reeds in de beschikking van 17 november 2014 werd opgeworpen, blijken alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk uit de stukken in het administratief dossier en zijn deze motieven deugdelijk. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ook ter terechtzitting komt verzoekende partij in wezen niet verder dan het herhalen van en het volharden in haar asielmotieven, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Het argument dat haar echtgenote en dochter eerst in Nepal waren maar nu in Tibet verblijven en dat zij nu vast zit om contacten te leggen, is niet alleen een blote bewering, maar doet bovendien geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Waar verzoekende partij er op wijst dat zij in België is sinds 2005 en dat toen alle Tibetanen door de commissaris-generaal werden erkend, gaat verzoekende partij volledig voorbij aan de in 's Raad arrest nr. 26 560 van 28 april 2009 en de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij geenszins haar afkomst uit Tibet aannemelijk weet te maken. Haar verwijzing naar de in 2005 erkende Tibetanen is *in casu* dan ook niet dienstig. Volledigheidshalve onderstreept de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij teneinde te beoordelen of op basis van haar persoonlijke omstandigheden, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht en het is aan de verzoekende partij om concreet aan te tonen dat zij wel degelijk risico loopt vervolgd te worden. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke vermits zij niet aannemelijk maakt uit Tibet afkomstig te zijn en daardoor geen correct zicht biedt op haar werkelijke

achtergrond en leefsituatie waardoor zij de door haar aangehaalde nood aan bescherming evenmin aannemelijk maakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS